

[Finansministeren]

kratiet i går – men hvis man har denne bekymring, er det udgiftspolitiske måltal en helt nødvendig forudsætning for at disciplinere arbejdet.

Det er klart, at man kan ændre på måltallet, det er en politisk beslutning, men vi har nu altså truffet den politiske beslutning, at vi vil prøve på at holde fast i det nuværende udgiftspolitiske måltal, fordi vi mener, at det at holde fast i en stram udgiftspolitik er en nødvendig forudsætning for at videreføre en styrkelse af den danske økonomi.

Hr. Jes Lunde efterlyste afslutningsvis i sit indlæg en debat om den offentlige sektors mål- opfyldelse. Det er faktisk også et af de temaer, vi meget gerne vil lægge op til. Vi lægger i virkeligheden op til, at vi for hver enkelt institution skal have defineret målene, vi skal have defineret succeskriterierne, vi skal have debatten, om den enkelte institution har haft succes i opfyldelsen af de mål, der er sat, i forhold til den service, der skal leveres til borgerne. Det er en debat, vi meget gerne tager. Jeg synes som hr. Jes Lunde, at det er en videreudvikling af vores årlige moderniseringsdebatter, og jeg vil bestemt ikke afvise, at vi bruger den idé i en senere moderniseringsredegørelse.

Hr. Kim Behnke var en lille smule bekymret over, at vi ikke havde nævnt de faktiske tal, lidt modsat de andre ordførere, og hr. Kim Behnke kom med bekymrede bemærkninger om renteudviklingen. Jeg skylder derfor den oplysning, at selv om vores gæld stiger, har vores økonomiske politik faktisk ført til, at renten er faldende. Renten af statsgælden bliver i år ca. ½ mia. kr. mindre end oprindeligt budgetteret i finansloven, fordi renten faktisk er mindre, end vi oprindeligt havde budgetteret.

Hr. Kim Behnke var noget skeptisk over for at decentralisere bevillingskontrollen. Hr. Kim Behnke lød i virkeligheden ganske centralistisk i sit ønske om, at det skulle være Folketinget og statsmagten, der skulle kontrollere de enkelte institutioner. Hr. Kim Behnke udtrykte bekymring over, hvad der dog kunne ske, hvis man decentraliserede ansvaret. Jeg studsede over det, for det var vel egentlig et lidt mærkeligt synspunkt fra en fremskridtsmand at ønske centralisme hos statsmagten. Jeg troede egentlig, fremskridtspolitik gik ud på at lægge ansvaret ud, at decentralisere, men det er da muligt, at jeg har misforstået det.

Hr. Duetoft har forgæves spurgt industriministeren om det vise i at privatisere DONG. Da jeg ikke har stillet forslaget, og da jeg ikke kender baggrunden for et sådant forslag, fordi det ikke har været bearbejdet som sådan i regeringssammenhæng, føler jeg mig ikke kaldet til at svare på det spørgsmål på nuværende tidspunkt, bl.a. fordi jeg jo kunne risikere at komme til at svare noget andet end industriministeren, og det vil jeg så nødig, da regeringen jo altid taler med én stemme eller i hvert fald prøver på det.

Hr. Duetoft nævnte et i og for sig illustrativt eksempel på, at når man gør noget under en eller anden etiket, får det af og til nogle konsekvenser, man ikke ønsker. Hvis det virkelig er en rigtig beskrivelse af privatiseringen af de offentlige veje, ja, så er det ikke et af den slags privatiseringsprojekter, jeg gerne vil bruge som reklamenummer i forbindelse med privatisering, for det lød selvfølgelig fuldkommen molboagtigt. Og jeg er selvfølgelig enig i, at hvis vi virkelig her i Folketinget har lavet sådan nogle regler, så bør vi kigge på, om vi ikke skulle lave dem om, om vi ikke skulle lade dem indgå i vores regelsanering, vores regelstorm. Det er ikke en rimelig adfærd i forhold til borgerne, men det er heller ikke karakteristisk for, hvad der sker, når man privatiserer. Men det kan selvfølgelig ske, når man gør det, og det må vi prøve på at undgå.

Fru Lone Dybkjær og hr. Kofod-Svendsen var inde på spørgsmålet om, at vi i virkeligheden decentraliserer beslutningerne, samtidig med at vi centraliserer beslutninger i EF i forbindelse med en stigende internationalisering. Det er et tema, som optager mig levende, og som vi også godt kunne have valgt at skrive om, men som vi faktisk valgte fra i forberedelserne til moderniseringsredegørelsen, fordi vi syntes, at den debat skulle føres i anden sammenhæng.

Jeg er fuldkommen enig i, at det er en debat, der betyder utrolig meget for, hvordan vi skal indrette vores overordnede samfundsstruktur i de næste 10-20 år, men vi følte ikke lige de dage, da vi skrev moderniseringsredegørelsen, det store behov for at tage fat på den debat. Den offentlige debat om det emne kørte på livet løs på det tidspunkt, baseret på et udspil fra statsministeren om den fremtidige struktur i det danske samfund, en struktur med opgavefordeling mellem stat, amter og kommuner, der i vir-